
POSVETNE PJESME JOŽI SKOKU

Božica Jelušić, Đurđevac

ZASPAL JE...

Za Jožu

Zaspal je Joža, flajbaza pospravil,
F teki je novu brazdu vre zaoral.
Za zornicu je vekericu navil,
Vredno je delal, gda je i ne moral

V zelene brege v senji se zaputil,
Bister kak dečec koj lovi metulja.
F kantici flebu za nebo zamutil,
K livadi prešel, v jeno more ljulja.

Nekaj se zmislil na pajdaša Gustla,
I mladenačkoj zgodbi se nasmehnul.
Čul je kak veter vu šumarku gusla,
Da glog ga bude z svojem trnom pehnul.

Al' Joža znal je vse pute i steze,
Se pesme, lištre i kajkavske spise.
Od zlata vsemu dal je nadoveze,
I z čvrstem ciglom podzidal premise.

Kajkavski ftiči zobali su z dlana
Jožino zrnje v čkomini i studi.
Naj mu je lahka nevideča strana,
I naj ga zutra ajngel v Raju zbudi.

9. rujna 2017.

Ernest Fišer, Varaždin

ZVIRIŠČA ZAVIČAJNA

Joži Skoku

Od Zrinskoga i Mohača
do aleluji i korbača –
jezik naš hižni, domači
i od jognja bil je jači.

Kak stekli pesi so lajali
i rieči nam stranjske bajali.
Ar, **kajkavščina kakti cviet
postala je naš cieli sviet.**

Posluhni totu mužiku rieči
kak najlepší smieh deteči:
to su zvirišča zavičajna
prekpuna dobrote, i fajna.

I zajedna večerja gda dojde
brez rieči domačih ne projde.
Pa kak da za njih ne molimo,
ak furt jih pri sercu nosimo?!

---

zvirišča, izvorišta – *hižni*, kućni (materinski) – *pesi*, psi – *rieči stranjske*, riječi tuđinske – *fajna*, lijepa – *ak furt jih*, ako ih stalno

Tomislav Marijan Bilosnić, Zadar

JOŽA SKOK

Ne vidim više obronka
da ne pomislim na Jožu Skoka
Zove me *Sunčeva livada djetinjstva*
da pozdravim Sunce i kažem mu zbogom
i uživam slušajući kaj

Sve što se pojavi i sve što iščezne
bregovi, zelenilo i doline
stvarnost i čuvstva
sloboda u očima
i zrak koji zviždi u žilama
zbijsko je Zagorje, Ivančica i perivoji
Ivanjska noć s krijesnicama
izvan vremena
izvan prostora
Joža koji se tihim glasom javlja iz trave iznikle uz putove

Neću zaboraviti Lobor
u njemu ću hodati s Jožom
i stajati uz put
poput stabala s licem u modrome nebu
popiti dobru rakiju
pobožno, na njegov način
Ovamo si me doveo, prijatelju
i ne ljuti se što želim vidjeti, osjetiti
i ostati

Kako bez Jože protumačiti zelen
tišinu briga
na crti obzorja
cvijeće koje se ne razlikuje od oblaka
kako i nehotice spomenuti Zagorje
a ne prisloniti riječ na Jožinu tišinu